

"UKRAINIAN LABOR NEWS"

Printed and published tri-weekly by the Workers and Farmers Publishing Association, Limited, a joint stock company, incorporated under the laws of Manitoba, at its head office and place of business, at the corner of Pritchard Avenue and McGregor Street in the City of Winnipeg, Manitoba.

Subscription per year \$4.00

Telephone: J 1465.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"

газета для робочого класу — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.

Видав. Робітничо-Фармерське Товариство, інкорпороване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня знаходяться в Укр. Роб. Домі, на розі вулиць Прічард і Макгрегор, у Вінніпегу, Ман.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada

РОБІТНИЦТВО КАНАДИ ГОТУЄТЬСЯ ДО ВИБОРІВ.

Канадське робітництво більше як коли інше дотепер готується до доміняльних виборів. З різних міст нашівають вісти, що робітництво ставить своїх кандидатів. В Торонто Канадська Партия Праці номінувала двох кандидатів, т.т. Дж. Мекдоналда і Дж. Симона, відомих діячів трейд-юніонного руху на сході Канади.

В Монреалі Комуністична Партия Канади номінувала т. Бюгера. В Порт Артур кандидатом голова онтерійської секції Канадської Партии Праці т. Смит. У Вінніпегу кандидатом будуть обидва бушні робітничі послі доміняльного парламенту Вудворт і Гіне.

Покрою нема ще вісток про робітничі номінації в інших місцевостях Канади, однак будуть ще номіновані кандидати в Гемілтоні, Едмонтоні, Ванкувері і прадподібно в Келгари. Можливо, що будуть ще номіновані і в інших містах Канади.

Це свідчить, що робітництво Канади починає прозиврати і братися до політики. Навіть камінь Трейд енд Лейбор Конгресу — Мур і Дрепер заговорили та видали відозву до членів своїх юніїв, щоб вони в сепаратних виборах голосували за внесенням сенату.

Це є перший прояв масового робітничого політичного руху, в якому робітництво до певної міри виступає єдиним фронтом. Товариш, що зрушив канадське робітництво з мертвої точки, послужило те, що сталося в Оттаві цього року, головно під час розгляду доміняльного парламенту, а що навіть самі ліберали уважають неконституційним.

Потім — алаа гризня між собою самих буржуазних партій, провідників яких не жадають "креских слів" на адресу одні дядутих, поналення сенатом і склавшишимся в парламенті обставинами деяких корисних праціючих законопроектів, надто отверте джонілювання буржуазії політикою країни — все це заставило робітництво задуматися.

Не відомо ще, які робітничі кандидати будуть номіновані в інших містах Канади, але те, що вже номіновано, засвідчує на широке повертя канадського робітництва. В кожній місцевості Канади, де є номінований робітничий кандидат, номінований не самозванчо, але робітничою організацією, такою як Компартия Канади або Канадська Партия Праці — робітництво повністю його масово й солідарно поперти.

До виборів це цілий місяць. Лідери буржуазних партій від перших днів розгляду парламенту взяли по цілій Канаді від океану до океану й агітують населення за своєю кандидатурою. Свідоме робітництво також не повинно сидіти склавши руки аж до дня виборів, але, знаючи, що велика частина робітництва ще невідомо, повинно на кожному кроці вести кампанію за робітничими кандидатами. Чим більше робітничих кандидатів буде в доміняльному парламенті, тим успішніше зможуть вони там боронити робітничих справ і перешкаджати буржуазії ухвалювати протиробітничі закони, тим краще викриватимуть з парламентарної трибуни воєні заговори буржуазії проти праціючої класи.

Тож ставайте, товариші робітничі, солідарним фронтом за робітничими кандидатами.

ЗАМІСЦЬ ПАРЛЯМЕНТУ -- ЗА ГРАТИ.

Самозванчий український "робітничо-фармерський" кандидат до доміняльного парламенту в дистрикті Спрингфілд, Ман., вінніпегський дентист М. Мігайчук, замісць парламенту, пошав в Злучених Державах в тюрьму.

Телеграма з Емерсон, Ман., з 11. серпня доносить, що американська поліція в Круксон арештувала д-ра Мігайчука й посадила в тюрьму за пачкування чужинців з Канади до Злучених Держав. Кавіцію за винищення до суда на волю того "робітничо-фармерського" кандидата визначено п'ять тисяч доларів.

Ми зовсім є далекі від того, щоб особисте поведіння якого людини навіть з найбільш ворожого нам табору виводити на світло денне на шпальтах своєї преси. Не робили ми цього й проти Мігайчука, який, репрезентуючи себе всюди сто-процентним канадським і українським патріотом, не раз випишував на сторінках англійської буржуазної преси та виголошував в католицько-патріотичних товариствах різні бляги та напади на робітничо-фармерські організації і на їх передових одиниць. Навіть коли Мігайчук підписав в своїй останній (це такій дійсно буде останній) кандидатурі під назвою "робітничо-фармерський", ми побивали його лише, як політичного противника.

Про особисті "здібності" Мігайчука ми не писали, полишаючи їх "воєні суддям". А "судьба" то така: "новис збанок воду, а на ренгті понесє і збанка".

Однак всіякі "походження" не шкодили Мігайчукові вдатися з себе великого українського і англійського патріота, вступати "великим промовцем" в різних організаціях та хвалитися на шпальтах англійських газет, що він має за собою в Вінніпегу українську організацію, яка числить 3,000 членів.

Не дивлячись на свою так "велику популярність", Мігайчук проте не рішався виставити своєї кандидатури в Вінніпегу від цих 3,000 членів, бо знав, що його тут висміють, але причислюючи собі "робітничо-фармерський" титул, пішов дурити голову українським виборцям в дистрикті Спрингфілд, не покидаючи, розуміється, свого фаху.

Але американська поліція, як видно, не дуже то розуміється на українському патріотизмі, взяла раба божого Мігайчука і посадила за грати. Дасє, каже, п'ять тисяч доларів, тоді кандидатуй (до суда), а не дасє — сиди.

Ми не віримо, щоб тепер заложили за Мігайчука \$5,000 ті, що номінували його "робітничо-фармерським" кандидатом в Спрингфілд. Прийдеться, певно, ваятися за справу "Товари-

ству опіки над імігрантами ім. святого Рафаїла". Тим більше, що ця справа якраз торкається "іміграції" і "еміграції" і що др. Мігайчук має там не тільки своїх найбільших приятелів, але був його місто головою минулого року та в його імені підписував "комунікати" з приводу прибуду до Канади таких "опікунів", як Володимир Бачинський і єгомосць Жан Вагали, не заважимо ми й епископів Будді в так удачному виборі діячів для своїх організацій.

НА ШПАЛЬТАХ ГАЗЕТ.

Зміна опікунів над Польщею. Франція так заклопоталася своїм франком, що заведбала своє опікувство над Польщею. З цього скористали Злучені Держави і Англія та заходились перебрати опіку на себе. Про це нове опікувство в "Пролетарській Правді" читаємо:

"Отже, і в Польщі, та неспроможна на самостійне існування, змагається між собою Англія й Америка — за право опікувства, а на ділі за право економічно висисувати Польщу. Усі відожа екскурсії американського фінансового експерта Кермера, що накреслив широкі плани досконалий Польщі. Тепер віддан Варшаву видатий англійський журналіст, колишній редактор "Таймса" (дарма, що не експерт-економіст, але є тільки перша ластівка, розвідка, мовляв, за якою звільняється й експерт), добродій Стів. Цей пан на повідомлення німецької преси про те, що він має спеціальну місію, відміну від місії американського експерта Кермера, сказав: "Я прибув до Варшави, щоб підкреслити, що Англія так само цікавиться економічним станом Польщі й готова брати участь у польському банкові". От бачте, Стів приїхав сказати, що Англія теж цікавиться Польщею".

Вчуть їх розуму, а вони проте... УНДО. "Діло" з 20. липня містить розмову свого кореспондента в Парижі з якимсь представником якоїсь "нейтральної держави" в Ліди Нації.

Цікаву розмову. Стрункують ті два представники ("Діла" і якоїсь держави), обидва вчені, розумні, і розговорилися за шклянкою пива чи кофе. Представник "Діла" каже:

"Я знів капелюх і поклав його на крилі. Поруч нього кинув кілька газет, котрі тасав був із собою, між знайомих листув на них очок. — А що воно таке, — каже, — "Діло"? — чуз про ту газету".

Розуміється, незваний представник невідомої держави почав переглядати "Діло" з дужо великим зацікавленням і наткнувся на білі плями, конфіскати польського цензора.

— Це що? — питає. — Так цензорський олівець дати.

Заряд майни відмовився прийняти відправлених з роботи робітників, тому майнери застрайкували.

Чинук майна відправила з роботи всіх юніонних майнерів, а з тих, що лишилися, вона вибрала троє, які підписали сепаратну угоду "в імені робітників". Відтак компанія послала за відправленими робітниками і сказала, що можуть вернути до роботи на неюніонній угоді, але робітники відмовилися.

Пен майна була замкнена вже через якийсь час, тому в ній нічого надвичайного не було. Блек Даймонд майна пробувала заключити з своїми робітниками неюніонну угоду, але її це не вдалося й вона проголосила локаут.

Донесено було, що в Маркусе майні працює певне число Чехословаків, Угорців і Скачменів, що недавно прибули з країни й не мали поняття про положення, тим більше, що пікетування проголошено нелегальним. Рішено було улаштувати мітинг при дорозі до майни і закликати на него Чехословаків.

Треба зазначити, що ці Словаки привезені сюди, як фармерські робітники. Вони в своєму житті не бачили ще майни і їх тут вжито як робітничих юніїв. Це показує, як урядовий еміграційний план уживається для розбиття робітничої солідарності.

Мітинг відбувся 27. липня ко-

до Маркусе майни, на якому промовляв до Словаків т. Торчинюк і на тому мітингу Словаки рішили змінити роботу. Вони попросили присутніх домогтися їм відібрати платню і за нести багаж до міста, на що присутні згодилися.

Вкарання майнерських провідників. На суді за пікетування Амстрога оправдано, а Смита, Торчинюка і Вокера вкарано по \$20, або місяць арешту. Це було цілком мирне пікетування, однак й таке нелегальне.

Перемірча рада. Перемірчу раду дозволено. Робітники від себе призначили парламентарного посла Кристофера, але властители категорично відмовилися його призначити і уряд показується безсильний цьому зарядити.

Таке положення майнерів в едмонтонському дистрикті. Капіталісти вживають тих, які щойно прибули з старого краю, для розбиття юнії і робітничої солідарності. Але робітники повинні відкривати очі тим імігрантам, а найголовніше, повинні самі триматися солідарно і не піддатися своїм класовим ворогам та вибороти собі юнію.

Робітники з інших місцевостей повинні допомогти едмонтонським майнерам морально і матеріально. Жертви можна посилати на адресу: J. Armstrong, P.O. Beverley, Alta.

ФРАНЦУЗЬКИЙ ЖАНДАРМ В СІРІЇ.

Після перемоги демократії в світовій війні, Франція уврала собі частину буйшої турецької держави, Сирію. Або як тоді казали, Ліга Націй дала Франції мандат над Сирією.

Від коли Франція дістала цей мандат, від тоді летіть кров в Сирії. Історичне місто Дамаск французькі війська кількома нападами бомбардували і майже зруйнували. Площі того міста вкрили вони шибеницями, фотографії яких з підвищенням на них повстанців можна часто бачити в американській пресі.

Тепер же знову описують газети найновіші вандалізми французьких військ в Дамаску. Англійська газета "Дейлі Гералд" описує подробиці нового безглузду розгрому Дамаску, який вчинила французька військова зграя. Французи зовсім ізоловали залюднені квартали Майдану, позбавили їх електричного та водного постачання, а потім узялись бомбардувати з гармат та аеропланів. Сотні домів, церков та склепів зруйновано і багато людей поховано під руїнами.

Людей, які пробували рятувати, зустріли кулями французького війська. Сотні трунів валяються неприбрані на зруйнованих вулицях. Сотні родин

лишилися без притулку й страшенно голодують.

Всюди в Сирії французьке командування переводить численні арешти. В Бейруті, портовому місті недалеко Дамаску, воно арештувало 7 молодих сирійських робітників і тримав їх у в'язниці вже кілька місяців.

Ці арештовані якось перестали листа до органу Компартии Англиї, "Воркерс Вікли", в якому описують жахливу жорстокість тюремної адміністрації: їх жадно б'ють, позбавили елементарних санітарних вигод, держать у камерах, подібних до смітників, місяцями, не випускають на свіже повітря. Нічого вже й казати про те, що їм відмовили в привілеях політичних в'язнів, хоч вони поки не було суду, ще не в'язні.

Цих робітників згодовився боронити французький комуніст Жак Садуль, але французька влада не дає йому візи на в'їзд в Бейрут.

Так поступає побідна демократія з тими народами, на країни яких вона дістала мандат від Ліги Націй. А українські "народні діячі" клячуть, а то ще й тепер деякі клячуть, перед цим фатом, щоб ввімнувалися неприбрані на зруйнованих вулицях. Мусій.

МУЖДА СЕРЕД ГУЦУЛІВ.

В "Ділі" з 24. липня читаємо таке про положення серед гірських йародів в Карпатях.

Гарно у наших горах. Кожна клява чи верх величч, таємні. Є ще півдикі ліси й широкі долини, грізні скали й самітні ялиці на них. А в потоках хрустальна вода — бистра, рвуча. В ній відбивається глибоке голубого неба, обрамоване границею лісів. У чистім воздуху мчать в'єрлі. Рай на землі.

Але наше населення в горах мало — цинить собі той рай, не користається з його багатства. Бо ліси в чужих руках та й полонини в більшості чужі. І те, що в лісах і на полонині, в більшості чуже. Не до мешканців гір — Гуцулів, Бойків, чи Лемків — належать усі стада худоби й овечь, що пасуться на полонині. Заборонено Гуцулові, Бойкові чи Лемкові вбити "звірку" в лісі, бо "звірка" це власність тих, чи ліси й полонини, а в решті усі ми — на горах чи в долах — підозрілі й невірно нам носити зброю.

Будовано тіла, вілними руками, мовою, що мерезана багатством старовинних українських слів — гарний наш Гуцул, Бойко чи Лемко. Він, мов оред, задивлений в далечині гірських верхів, заслуханий в шум лісів, у шепіт потоків. Та рівночасно й засумований своєю нуждою.

Земля не родить, бо вона скала. А де й є кусок урочайвої ріллі, там нема можливості як сліди справити. Штучних полів не уживають, а треба би було тут дуже, колдовно томасівки. По кожнім дощі забирають дикі води й несуть геть у доли врожайну землю.

Плекають у горах худобу, вівці. Та худоба чимраз зво-

Кеммерер приїхав до Польщі досліджувати польські фінанси. І не може дослідити. По перше — нема фінансів, щоб досліджувати їх, друге — ніхто з місці Кеммерера не знає польської мови, а в Польщі не можуть найти такого чоловіка, що міг-би роззнити Кеммерерові в англійській мові, що сталося з польськими фінансами.

Здається, що нема й на світі такої мови, якою можна-б роззнити польські фінанси. Одинока мова, що що справу розяснила-б — це соціальна революція.

Др. М. Мігайчук, кандидат на доміняльного посла в дистрикті Спрингфілд, Ман., вже "вибраний через акціяцію"... до турми в Круксон, в Злучених Державах.

Щоб далі кандидатів до доміняльного парламенту, Мігайчук мусить тепер скласти дві кавіції: одну в сумі 5,000 доларів американському суду, а другу в сумі 200 доларів канадським властям.

До своїх виборчих клячів Мігайчук тепер додасть: "Геть поліцію Злучених Держав з канадського - американського кордону".

Прем'єр Мієн видав зарядження гостро переслідити всякий "smuggling business" на кордоні Канади й Злучених Держав.

Мекензі Кінг в своїх промовах каже, що він назначить три судді, щоб перевели основну ревізію "смогліну".

А український "робітничо-фармерський" кандидат — Мігайчук вже переводить розсвідження.

Реальний політик.

Ой, ой, ой, "батенька твоя" — що-ж то понаписував "Укр. Голос" про повстання на Україні! Більше, як всі Букарешти разом.

Вже й генерали є якісь під Одесою, вже й комісарів побито, чи то пак, голови їм повідрубувано і на піках вулицями ношено.

В Іркутську війська по стороні Троцького стали, на Зіновію бомбу кинули... Такого страху наробили, що аж в Ліверпулі пшениця подорожала.

Таке, кажу вам, кумов'ю, стається, що й страшного суду не треба. Не дурно то на небі вчора червона віха стояла... От така-о, довга. Потім як мигнула, як кобила хвостом, та Рининді попід ніс.

Від того й повстання.

Пангалос — це не допотопний звір, а сучасний диктатор Греції — каже, що він не є проти парламенту, але народ не хоче, тому він розігнав парламент. "Я — каже — є за виборами, але народ не хоче виборів, тому я їх не проголошую".

Куркулєнко.

Йшла через їх руки з гори кукурудза, та йшла за подвійну ціну, як в Будапешті чи на нашій Буковині. Й виробив мешканців гір відбирали ті спекулянти з пистку ціну, щоби продати за нулем потрійним почвірним. Зате несли й несуть це ті спекулянти в гору тунтури — спірт. Ніде так в Галичині не розсілися коршми, як по селах наших гір. Вони там величч, як палати, а їх власники правдиві дуки. До них належать — за горілку видурени — ліси й полонини. І тартаки над потоками їхні. А Гуцули, чи Бойки, чи Лемки шораз білішчі, шораз більш одерті, шораз голодніші.

А Гаєришко.